NOKIA
banners inside

PIŞKÊN BIC

Min hesabê firavînê dabû. Sî û pênc euro. Bê dudilî.

Û bi encameke yekser: yek ji jinên li wir jî li hêviya vê yekê nebû, lê ev tenê destpêka dawiya hevdîtinekê bû.

Dema em li ber Seine dimeşiyan, wan li vir û wir pirsên lêgerînê dipirsîn. Min baş dizanî ew dixwazin biçin ku derê. Û min ew yek bi yek, ji destê wan girtî, birin wir, bêyî ku yek ji wan pê bihese.

Min ji wan pirsî ka ew çîroka Napolyon Bonaparte dizanin, ku bi hespê xwe li ser girê herî bilind rawestiyabû, temaşe dikir ka ew ê çawa bi ser bikeve û didît ku dijberên wî têne şikandin. Yekê ji wan nikarîbû bersiv bide. Û dîsa jî ez tenê mêvanê nexwestî yê îtalî bûm ku behsa dîroka Fransayê dikir. Ahahahah.

Paşê ew kêlî hat. Em hemû li ber kafeyekê rûniştibûn û me berfeşîr dixwar, dema ku jina herî bi tecrûbe di dawiyê de gotin girt û pirsa yekem a rastîn pirsî.

Lîstika firfirokê qediyabû. Niha her kes dîsa li ser erdê bû. Dema wê hatibû ku em bê mask guhdarî bikin û fêm bikin ka ev lîstik dê çawa bi dawî bibe.

Bi navê hemûyan, wê careke din spasiya min kir ku min vexwendin qebûl kiribû, lê got ku di dawiyê de ew ê neçar bin encama hevdîtina me ji mêrên xwe re ragihînin. Herçî be, min dilê lêdanê yê BIC COMPANY WORLDWIDE deyn kiribû, û min ev yek tenê bi sî û pênc euroyan kiribû.

Chanel li aliyekî rawestiyabû û li min dinêrî. Bi rastî matmayî xuya dikir û wisa dixuya ku ji xwe dipirse ez bi rastî kî me. Paşê wê dê îtiraf bikira ku wê qet kesekî mîna min nas nekiribû.

«Ez bawer dikim,» jinikê got, «ku li gorî şiyanên we, hemû mêrên me bi hev re jî çaryeka şiyanên we nînin. Û ez bi rastî bawer dikim ku hûn dikarin tam tiştê ku we nivîsandiye bikin—pêşniyareke desteserkirinê ji bo BIC bidin. Lê pirsa min ev e:

Hûn dixwazin GILLETTENARRATIVE.COM bi çiqasî bifiroşin? Û ez soz didim we ku di nav bîst û çar saetan de em ê peymanê îmze bikin û ez ê pereyan—an pişkan—li ku derê ku hûn bixwazin razînim.»

Min lê nêrî û bersiv da: «Hûn çima malpera min dixwazin?»

Bersiva wê yekser hat. «Em dixwazin banerên NOKIA têxin hundirê malpera APPLE. Ev têra zelal e? Birêz Frega, hûn nizanin em amade ne heta ku derê biçin da ku malpera we bi dest bixin. Ji bo me ew bûye bingehîn. Ew pêwîst e ger em bixwazin bêyî ku tiştekî winda bikin bijîn. Rast e ku em salane sê mîlyar dolar dahat çêdikin, lê qezenca me ya xebitandinê her tim du-reqemî bûye. Lêçûnên belavkirina markayê yên şirketên ku neçar in hejmarên mezin ên berheman li seranserê cîhanê bigerînin li ser me nînin. Dînamîkên me yên zirar û qezencê di qada sê-reqemî de dixebitin.»

Paşê ew rawestiya û got: «Bêyî ku em wext di axaftineke bêdawî de winda bikin, bihêlin ez pêşniyarekê ji we re bikim.»

Û wê kir. Wê pêşniyareke wisa kir ku tu kesê mentiqî an aqilmend qet red nake.

Lê bersiva min ev bû. «Hûn dikarin pirtûkên min belaş bixwînin, bêyî ku dolarekî jî bidin. Lê hûn nikarin pêncî û heşt salên rûmeta malbatê ya di nav GILLETTE de tenê ji bo pereyan ji min bistînin. Her tiştê ku hûn dibînin. Her tiştê ku min ava kiriye. Her tişt. Tenê yek dolarê Amerîkî hêjayî ye. Û ez ê wî dolarî tenê bidim diya xwe, wek ku divê. Kur qet diya xwe înkar nake. Ew her û her kurê wê dimîne. Û ew qet nahêle ku kes li dijî wê kiryarên bêhemd an bêrûmet bike. Ew tenê kurê wê ye.»

Wan pirsî ka ew dikarin min bibin otêlê. Min spasiya wan kir û got na. Min xatir xwest û çûm.

Lê roj hê neqediyabû. Hê jî diviya ez xwe ji tîma wan a ewlehiyê xilas bikim. Êdî wan nikarîbû fêm bikin ez diçim ku derê. Piştî sê saetan di nav sîstema metroya Parîsê de, wan ez winda kirim. Ew westiyan. Wan dev jê berda.

Û ez vegeriyam odeya hevpar, di nav hindî û brezîlyayiyan de, kurê Xwedayekî mezintir ku rojekê ez ê neçar bim wî qebûl bikim, wek ku bav di dawiyê de kurê xwe yê herî xirab qebûl dike.

Ferdinando